

„Tager De nu ikke fejl, Sidenius? Den Morskab er vist ikke længer noget for Dem.“

„Sludder, Madam Olufsen! Bliv nu ikke straks kalkunsk. Som sagt — vi mødes ombord! Er det hørt?“

Madam Olufsen maatte smile, saa tungt hendes Hjerte i Grunden var. Hun kunde aldrig modstaa ham, naar han var i det Lune.

„Ja ja,“ sagde hun. „De veed, at De altid er velkommen hos Mortensen. Han er da aldrig gladere, end naar han ser Dem. Jeg tror, han er ligesom lidt forlibt i Dem.“

Skipper Mortensen var en gammel Ven af Huset. Han boede i Flensborg men kom regelmæssig to Gange aarlig til København med sit Fartøj for at sælge Ost, Smør og røgede Varer til nogle af Byens større Spækhøkerforretninger og enkelte personlige Bekendte. Naar Højbaadsmanden ved sin daglige og grundige Gennemlæsning af „Telegrafens“ Skibs- og Havneliste havde set, at Sluppen „Karen Sofie“ var passeret Toldbodbommen og laa fortøjet ved Børsen, havde han ingen Ro paa sig, før Dag og Tid for et Besøg var besluttet og Trine skikket i Byen for at varsko unge Didriksen. Denne var en anden af Familjens Venner. Han var Droskekører og boede i Store Brøndstræde og havde i en Aarrække ved saadanne Lejligheder beredvillig stillet sig selv og sit Køretøj til de Gamles Raadighed.

Paa Slaget tre holdt han ogsaa denne gang udenfor Huset med sin nedslaaede Vogn saa fin og velpudset, som var den bestemt for et Gros-sererbryllup i Vor Frue. Efter nogen Venten aabenbarede det alderstegne Ægtepar sig for den halve Snes af Kvarterets Børn, der havde samlet sig ved Vognen, og for de mange flere Ældre, der